

PETR KLÍČ

Milí farníci,

V čísle před Velikonocemi jsem většinou psal o hodnotě tajemství Ježíšova zmrtnýchvstání. V tomto výjimečném roce zasvěceném papežem Františkem Božímu milosrdenství bych chtěl tento článek věnovat Neděli Milosrdenství. Tato neděle je hned po Velikonoční neděli. A ustanovena byla sv. Janem Pavlem II. v den svatořečení polské řeholnice Faustyny Kowalské – 30. dubna 2000. V tento den byla splněna touha Pána Ježíše, který sv. sestře Faustyně 22. února 1931 řekl: *„Toužím, aby byl ustanoven svátek milosrdenství. Chci, aby obraz, který namaluješ štětcem, byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonocích. Tato neděle ať je svátkem milosrdenství.“*

Sv. Janu Pavlu II. bylo Boží milosrdenství velmi blízké – už za svého mládí každodenně na cestě do práce navštěvoval klášter sester Božího milosrdenství v Krakově-Łagiewnikách, kde sv. sestra Faustyna žila a krátce před II. světovou válkou zemřela. Potom tam také putoval jako kněz a biskup krakovský. A 7. června 1997 přijel do Łagiewnik už jako papež, aby odevzdal u hrobu sestry Faustyny Božímu milosrdenství celé lidstvo, církev a sám sebe.

Jasně vidíme, že Janu Pavlu II. velmi záleželo, aby celý svět poznal moc Božího milosrdenství; aby co největší počet lidí obdržel milosti slíbené Pánem Ježíšem v souvislosti s Nedělí Božího Milosrdenství. Už tyto Ježíšovy přísliby ukazují obrovský význam tohoto svátku pro všechny věřící: *„Toužím, aby svátek Milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky. V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milostí vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží. Duše, která přijme svátost smíření a svaté přijímání, dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“* (...) *„V tento den jsou otevřena všechna stavidla Boží, skrze něž proudí milosti; ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“*

O sv. sestře Faustyně a sv. Janu Pavlu II. můžeme říct, že byli opravdovými apoštoly Božího Milosrdenství, jehož pramenem je probodené srdce Ježíše Krista. Díky jejich svědectví, které nám nechali, si můžeme být jistí, že Bůh ve svém milosrdenství dal lidem skutečnou zbraň proti nenávisti, hříchu, všelijaké nespravedlnosti a i ďábelským útokům.

Podle Ježíšových slov, pro dosažení úplného odpuštění vin je nutné se vyzpovídat a přijmout svaté přijímání. První nezbytná podmínka – zpověď – to je osobní setkání s Božím Milosrdenstvím ve zpovědnici. Setkání, které je schopné z černého udělat bílé, opravit narušené vztahy, uklidnit vzbouřené srdce. Kéž by tento rok zasvěcený Božímu Milosrdenství nás víc skamarádil se zpovědnicí, abychom nepřišli o milosti slíbené Ježíšem. Myslím si, že častější zpovědi než doposud budou nejhezčím ovocem tohoto roku; ovocem, které bude mít obrovský vliv jak na naši pozemskou, tak i věčnou budoucnost.

o. Adam

Dives in misericordia

Encyklika Jana Pavla II. O Božím milosrdenství (30. 11. 1980)

Církev se snaží milosrdenství uskutečňovat

Ježíš Kristus učil, že člověk nejen přijímá a zakouší milosrdenství od Boha, ale je povinen také sám prokazovat milosrdenství druhým: „*Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.*“¹ V těchto slovech nalézá církev výzvu k činu a síly k praktickému uskutečňování milosrdenství. Jestliže všechna blahoslavenství z horského kázání ukazují cestu obrácení, změny života, blahoslavenství milosrdných je v tomto ohledu zvláště výmluvné. Člověk má totiž přístup k milosrdné lásce Boha, k jeho milosrdenství, do té míry, do jaké se sám vnitřně proměňuje v duchu podobné lásky k bližnímu.

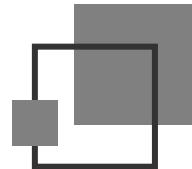
Tento skutečně evangelijní proces není náhlá duchovní proměna uskutečněná jednou provždy: znamená to celý životní styl, určitou nezbytnou a stále trvající kvalitu křesťanského povolání. Spočívá ve stálém objevování a vytrvalém uskutečňování lásky jakožto síly, která zároveň sjednocuje i povznáší – přes všechny psychologické či sociální obtíže. Jedná se totiž o milosrdnou lásku, která je ze své povahy láskou tvůrčí. Ve

vzájemných mezilidských vztazích nikdy nezůstává úkonem nebo procesem pouze jednostranným. Dokonce i tam, kde se zdá, že vše nasvědčuje tomu, že pouze jedna strana dává a nabízí a ta druhá pouze přijímá a dostává (jako např. v případě lékaře, který léčí, učitele, který učí, rodičů, kteří živí a vychovávají své děti, dobrodince, který podporuje chudé), ve skutečnosti ten, kdo daruje, není o nic méně obdarován stejným dobrodiním. V každém případě i ten, kdo dává, může snadno zjistit, že také sám přijímá a zakouší dobrodiní, i jemu se dostává milosrdné lásky, tedy milosrdenství.

Příkladem takové lásky, nejvyšší inspirací a výzvou je nám zde sám ukřižovaný Kristus. Když spoléháme na tento strhující vzor, můžeme se vši pokorou prokazovat milosrdenství druhým s vědomím, že on je přijímá, jako bychom je prokazovali jemu.² Podle tohoto vzoru musíme také stále očišťovat své skutky i úmysly, při nichž je milosrdenství chápáno i uskutečňováno jednostranně: jako dobro prokazované druhým. Pouze tehdy je totiž opravdu úkonem milosrdné

¹ Mt 5,7

² Mt 25,34-40

lásky, když jsme při tom zároveň hluboce přesvědčeni, že i my je dostáváme od těch, kdo je od nás přijímají. Chybí-li naopak tato oboustrannost, tato vzájemnost, naše skutky ještě nejsou skutky milosrdenství. Ještě se v nás plně neuskutečnilo ono obrácení, k němuž nám ukázal cestu svým slovem a příkladem až po kříž Kristus. Nemáme také ještě plnou účast na skvělém zdroji milosrdné lásky, který nám on zjevil.

Tak tedy cesta, kterou nám ukázal Kristus v horském kázání skrze blahoslavenství o milosrdných, je mnohem bohatší než to, co můžeme o milosrdenství slyšet v běžných lidských názorech. Tato mínění chápou milosrdenství jako úkon nebo proces jednostranný, který vytváří a ponechává odstup mezi tím, kdo je prokazuje, a tím, kdo je přijímá, mezi dobrodincem a obdarovaným. Zde má původ onen požadavek, aby mezilidské a společenské vztahy byly osvobozeny od milosrdenství a založeny na pouhé spravedlnosti. Takové názory na milosrdenství nevidí těsné spojení mezi milosrdenstvím a spravedlností, o kterém mluví celá biblická tradice a především Kristovo mesiášské poslání. Opravdové milosrdenství je nejhlubším pramenem spravedlnosti. Spravedlnost sama o sobě je schopna pouze rozhodovat mezi lidmi o rovném rozdělování určitých dober. Lásky naopak, a jedině láska (ona dobrotivá láska, kterou nazýváme „milosrdenstvím“) může vrátit člověka sobě samému.

V jistém smyslu je skutečně křesťanské milosrdenství zároveň jakýmsi nejdokonalejším uskutečněním „rovnosti“ mezi lidmi, tedy absolutním uskutečněním spravedlnosti, pokud ovšem ona ve své oblasti také směřuje k takovému vyrovnání. Rovnost uskutečněná prostřednictvím spravedlnosti ovšem

zůstává v okruhu objektivních a vnějších dober. Avšak láska a milosrdenství působí, že se lidé navzájem setkávají v onom dobru, kterým je člověk a jeho vlastní důstojnost. Současně „rovnost“ lidí uskutečněná prostřednictvím „dobrotivé a shovívavé“ lásky³ nezdůrazňuje rozdíly: ten, kdo dává, se stává svobodnějším, když cítí, že je současně obdarován od toho, kdo přijímá jeho dar. A ten, kdo umí přijímat dar s vědomím, že také jeho přijetím koná dobro, slouží ze své strany velké věci důstojnosti osoby, což přispívá k tomu, aby se lidé mezi sebou spojovali hlubšími pouty.

Tak se tedy milosrdenství stává nezbytnou součástí při vytváření vzájemných vztahů mezi lidmi v duchu nejhlubší úcty ke všemu, co je lidské, a v duchu vzájemného bratrství. Takové pouto nemůže ovšem mezi lidmi vzniknout, mají-li vzájemné vztahy být řízeny pouze spravedlností. V každé oblasti mezilidských vztahů musí být spravedlnost takřkajíc korigována tou láskou, která, jak říká svatý Pavel, je „trpělivá a shovívavá“, jinými slovy: má pro evangelium a pro křesťanství tolik podstatné znaky milosrdenství. Připomeňme ještě, že tato milosrdná láska v sobě zahrnuje také upřímnou laskavost a citlivost, kterou nám tak výmluvně zdůrazňuje podobenství o marnotratném synu⁴, o ztracené ovci nebo drachmě⁵. proto je milosrdná láska zvláště nutná ve vztazích mezi těmi nejbližšími: mezi manžely, mezi rodiči a dětmi, mezi přáteli, je nezbytná při výchově a v pastorační praxi.

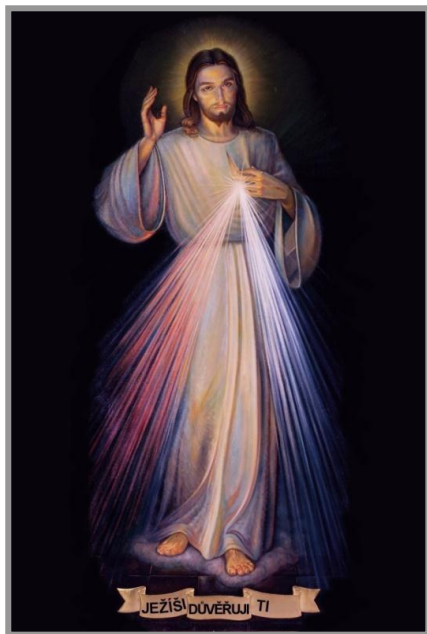
otec Adam

³ 1 Kor 13,4

⁴ Srov. Lk 15,11-32

⁵ Srov. Lk 15,1-10

Obraz Božího milosrdenství

Obraz Božího milosrdenství je také často nazýván obraz Milosrdného Ježíše. Obsah obrazu úzce souvisí s liturgií druhé neděle velikonoční – svátku Milosrdenství. V tento den se čte evangelium sv. Jana o tom, jak se Kristus po zmrtvýchvstání zjevil učedníkům a ustanovil svátost smíření (Jan 20,19-29).

Obraz Božího milosrdenství znázorňuje Krista, který přináší lidem pokoj a odpuštění hříchů za cenu svého utrpení a smrti na kříži. Ze Srdce, které na obraze není vidět, tryskají dva paprsky: červený a světlý. Červený paprsek znázorňuje svátosti: svátost křtu a pokání, které duši očišťují, a Eucharistie, která ji sytí. Bílý paprsek představuje všechny milosti Ducha Svatého, které duši ospravedlňují, jejichž biblickým symbolem je voda. Paprsky krve a vody a jizvy po ranách z ukřižování připomínají události Velkého pátku (Jan 19,17-18.33-37). Kromě toho, že obraz znázorňuje Boží milosrdenství, plní také úlohu znamení, které má připomínat důvěru v Boha a

milosrdenství k bližním. V nápise dole na obraze jsou podle Kristovy vůle slova: „Ježíši, důvěřuji Ti.“

Původ obrazu je spojený s viděním Faustyny Kowalské v Płocku 22. února 1931. Sestra Faustyna se narodila 1905 v chudé rolnické rodině s mnoha dětmi ve vesnici Glogowiec náležící do farnosti Swinice Warekie. Ve dvaceti letech vstoupila do Kongregace sester Matky Božího Milosrdenství a pracovala jako kuchařka, zahradnice a vrátná v několika domech kongregace.

Ježíš zjevuje poprvé sestře Faustyně své přání, jak by měl být namalovaný jeho milosrdný obraz. Ona ve svém deníku píše: „Večer, když jsem byla v cele, spatřila jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdvíženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý ... Po chvíli mi Ježíš řekl: ‚Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti.‘“

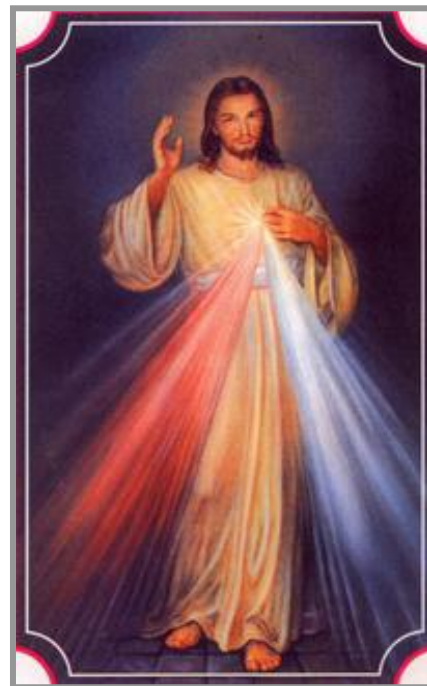
Po tomto vidění se sestra Faustyna snaží namalovat podle předlohy obraz Páně. Ale její umělecké schopnosti nepostačují. Po mnoha trápeních najde za pomoci svého zpovědníka malíře Evžena Kazimirowského. Tak vzniká podle jejích pokynů roku 1934 ve Vilně (dnešní Litvě) „první“ obraz milosrdného Ježíše. Když sestra Faustyna spatří hotový obraz, zesmutní, protože se malíři nepodařilo namalovat Pána tak pěkně, jak se jí ukázal ve vidění. Obraz byl dokončen v červnu 1934, nejprve

umístěn v klášteře, od roku 1937 zavěšen v kostele sv. Michala ve Vilně.

Po smrti sestry Faustyny namaloval v roce 1942 malíř S. Batowski „druhý“ obraz Božího milosrdenství, který však za II. světové války shořel. V pořadí „třetí“ obraz, proslavený na celém světě, pochází z jiné ruky. Na prosbu sester z Kongregace sestry Faustyny je Adolf Hyła pověřen namalovat pro klášter nový obraz a to podle „prvního“ obrazu E. Kazimirowskiego a podle textů v deníčku sestry Faustyny. První verze Hyłova obrazu ukazovala Pána Ježíše na pozadí kvetoucí louky a přírody, v roce 1954 Hyła přemaloval pozadí obrazu na tmavé a pod nohy Pána Ježíše umístil dlažbu. Tento obraz se osvědčil mnohými milostmi a v krátké době byl známý po celém světě. V současné době je to nejznámější znázornění milosrdného Ježíše a postupně vzniklo mnoho jeho kopií a z těchto kopií další kopie. S jeho kopiemi se setkáme nejenom v Polsku, ale též v Čechách např. v kostele u sv. Jezulátka v Praze, v Jindřichově Hradci i v jiných zemích. Tak se doslova vyplnila prosba Páně: „*Toužím, aby tento obraz byl uctíván nejprve ve vaší kapli a potom i na celém světě.*“

Prostřednictvím tohoto obrazu a pěti symbolů na něm, nám Ježíš ukazuje svůj vztah k člověku: prvním symbolem je pravá ruka pozdvižená k požehnání, druhým symbolem je postava Ježíše, který jakoby k nám kráčí, třetím symbolem je levá ruka Ježíše, kterou ukazuje na své srdce, jako pramen milosti, čtvrtým symbolem jsou dva paprsky vycházející ze srdce – světlý paprsek znázorňuje vodu, červený paprsek znázorňuje krev. Pátým symbolem je neoddělitelná součást tohoto obrazu, a to v jeho spodní části „střelná“ modlitba „Ježíši, důvěřuji Ti“.

Pokud se týká kopií tohoto obrazu, nezáleží na tom, kterou uctíváme. Spíše jde o to, jaký máme osobní postoj k tomuto poselství, které nám obraz přináší a k Tomu, který k nám s poselstvím Božího milosrdenství přichází. Proto také v deníčku sestry Faustyny je napsáno, co jí při mystickém vidění zjevil Kristus: „*Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti*“ (Deníček 313).

Sestra Faustyna zemřela roku 1938 v Krakově, její ostatky jsou uloženy v kapli, kde je uctíván obraz Božího Milosrdenství. 18. dubna roku 1993 ji Svatý otec Jan Pavel II. v Římě, na náměstí svatého Petra, zařadil mezi blahoslavené a 30. dubna roku 2000 ji Svatý otec svatořečil.

Dáša

Obrazy Božího milosrdenství shora dolů dle autorů:

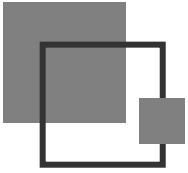
Adolfa Hyly

Evžena Kazimirowského

Adolfa Hyly

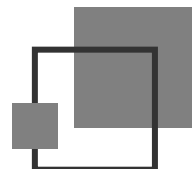
Roberta Skempa (oblíbená verze především na Filipínách)

Představujeme
Vám, čtenářům Petrklíče,
letošní prvokomunikanty.
Doprovázejme je
v našich modlitbách.
Podporujme také jejich
rodiče a všechny, kdo jim
pomáhají otevírat srdce
Pánu.

„Boží děcka 2015“

Od pátku do soboty, 20.-21. listopadu 2015, před slavností Ježíše Krále krále, se na kuřimské faře uskutečnila historicky první akce pro děti a mládež s přespáním. Radostný duch se šířil od samého začátku. Nedostavili se totiž žádní „nádivové“☺, ale nadšená děcka, s chutí zažít něco nového společně i s Pánem.

Mottem této akce bylo heslo: „My jsme Boží děcka“. Tak zněla též průvodní „hymna“... *„Já su Boží děcko, s Kristem zvládnú všecko, celá moje duše na něj spolíhá...“* Úvodní motivace vedla k prožitku poznat Boha jako Krále a současně i milujícího Otce. Po celé dva dny jsme mohli zažít mnoho her, zpívání s kytarou, sportování venku, povídání, ale i společnou adoraci před „naším Králem“ v kostele.

Myslím, že na akci všichni rádi vzpomínáme a těšíme se již v dubnu na další podobné setkání.

Hanka Švábová

Společenství žen

Od začátku letošního roku se ve farní klubovně setkávají na společenství nejen muži, ale i ženy. Scházíme se jednou za 14 dní ve středu ve 20:15. Jelikož je letošní rok rokem Božího milosrdenství, rozhodly jsme se začínat večer modlitbou Korunky Božího milosrdenství. Pro tento účel byl do klubovny instalován a otcem Adamem posvěcen obraz Božího milosrdenství. Po modlitbě se věnujeme duchovní tematice, rozmlouváme o životě ve farnosti, plánujeme společné akce (například křížovou cestu rodin s dětmi, která se konala v sobotu 12.3.) a přitom všem se vzájemně poznáváme. Především se ale těšíme ze společenství a ze společné modlitby. Srdečně zveme všechny ženy, aby se k nám připojily.

Zuzka

Pozvánka

Koncert duchovní hudby v kuřimském kostele

V neděli 12. června 2016 od 18 hodin rozezní prostor kuřimského kostela sv. Maří Magdaleny tóny koncertu barokní a duchovní hudby.

Koncert bude jedním z dalších vystoupení vynikajícího violoncellového souboru Solitutticelli a bude podtržen účastí brilantní sopranistky Hany Škarkové.

V průběhu koncertu se budou potkávat 2 různé světy, barevné souznění kvarteta violoncell v roli sólistů a souběžně jako doprovodného ansámblu interpretačně jedinečného projevu sólistky paní Hany Škarkové.

Program bude sestaven z děl předních klasiků. V kuřimském chrámu zazní skladby komorní a instrumentálně vokální. Jste srdečně zváni.

David Keprt

Křížová cesta s dětmi

Letos poprvé připravily především mámy a taky trochu tátové z naší farnosti Křížovou cestu pro děti v přírodě, která je v Kuřimi, Bohu díky, všude na dosah.

Laudato Si

Tobě buď chvála, Pane

V loňském roce jsme v našem farním časopise uveřejnili první dvě části zamyšlení nad encyklikou papeže Františka věnovanou tématu prostředí, ve kterém žijeme. Nyní Vám přinášíme část třetí, poslední. Věříme, že alespoň některé z vás naše zamyšlení motivovalo k pročetí celé encykliky. Stojí opravdu za to. Obsahuje nejen popis stavu životního prostředí a příčiny potíží, je ale také plná naděje. Nechejme se naplnit touto nadějí a změňme svoje chování v tom, co můžeme ovlivnit, abychom jako křesťané byli opravdu zodpovědnými správci toho, co nám Hospodin svěřil.

Zatímco v prvních čtyřech kapitolách papež František seznamuje s tématem a analyzuje, pátou a šestou kapitolu věnuje návrhům a výzvám. Co s tím? Již jsem se zmínil v úvodu, že mne mile potěšila papežova schopnost brilantních závěrů z analýzy současného stavu a také konkrétních doporučení. Jsem přesvědčen, že nejen každý křesťan, ale každý, komu není životní

prostředí lhostejné, nalezne v závěrečných dvou kapitolách encykliky podnět, který může zahrnout do svého rozhodování a života. Náměty přitom nepůsobí ani teoreticky ani idealisticky. František stojí v tomto „nohama na zemi“ a dobře ví, že většina obyčejných lidí má jen omezené možnosti jak stav prostředí ovlivnit. Každý z nás ale něco ovlivnit může. Konkrétním příkladem může být trochu skromnější vytápění v topné sezóně. Obzvláště pokud topíme plynem nebo uhlím, tedy neobnovitelnými zdroji.

V páté kapitole vyzývá papež k činu, který má mít jasný směr: „...zatímco lidstvo postindustriální doby bude možná historicky připomínáno jako nejvíce nezodpovědné, je žádoucí, aby lidstvo počátku jednadvacátého století mohlo být připomínáno proto, že velkodušně přijalo svoji závažnou zodpovědnost.“ (Odst. 165.) Dále papež oceňuje mnoho dobrého, co se podařilo různým ekologickým hnutím i mezinárodním summitům pro to, aby se ekologické otázky staly součástí veřejné politické a hospodářské agendy. Vidí ale

také, že nedostatek „politické rozhodnosti“ dosud brání tomu, aby se otázkám ekologie dostalo odpovídajícího prostoru a důležitosti. Papež dokáže vést konkrétně zaměřenou kritiku ke státům a institucím, které dosud ve své zodpovědnosti v tomto směru selhávají a schází jim ochota skutečně naplňovat závěry mezinárodních dohod, přičemž schází kontrolní mechanismy, které by kontrolovaly dodržování těchto dohod a případně postihovaly jejich nedodržování.

V páté kapitole encykliky papež přechází pozvolna od popisu současného stavu a jeho analýzy ke konkrétním doporučením.

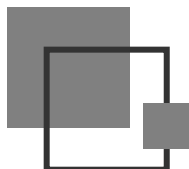
Politická struktura má v záležitostech ochrany životního prostředí nejen zamezovat špatným praktikám, ale také povzbuzovat ty, kteří hledají nové cesty a podporovat veškeré osobní i kolektivní iniciativy. Máme pokračovat ve využívání obnovitelných zdrojů energie a redukovat používání fosilních paliv. Máme bez ohledu na těžkopádnost a omezení národních či nadnárodních vlád a institucí přebírat svoji odpovědnost v místních komunitách a rodinách, protože tam jsme schopnější přijmout konkrétní odpovědnost za prostředí, ve kterém žijeme.

Papež František logicky zdůrazňuje, že každá podnikatelská aktivita musí již v přípravné fázi v sobě zahrnovat studie veškerých myslitelných ekologických dopadů a musí k nim být bezpodmínečně přihlíženo při rozhodování o projektu a v celém průběhu jeho realizace. *„Pokud objektivní informace předvídá těžkou a nevratnou škodu, třebaže by neexistoval nevratný důkaz, měl by být jakýkoli projekt zastaven či pozměněn.“* (186) Vždy mají být na prvním místě posuzovány dopady na místní obyvatele. Přestože není jednoduché v otázkách životního prostředí dosáhnout jednoznačné shody, *„Znovu zdůrazňuji, že církve si nečiní*

nárok definovat vědecké otázky, ani nahrazovat politiku, ale zve k poctivé a transparentní diskusi, aby individuální potřeby anebo ideologie nepoškozovaly obecné dobro.“

Papež již vícekrát ve svých vystoupeních vyjádřil kritiku mocného ekonomického systému a slepé víry, že pouze kalkulace nákladů a zisků jsou důležité pro rozhodování o dalším rozvoji. Nebojí se kritiků, kteří ho obviňují z úmyslu zastavit pokrok a lidský rozvoj. Snaží se ale všechny přesvědčit (v souznění s mnoha významnými ekonomy a moudrými politiky), že pokrok a lidský rozvoj může mít v budoucích letech jinou podobu než tu, na kterou jsme si zvykli v posledních desetiletích. Zve nás k rozvoji kreativity při hledání nových forem produkce, snižování spotřeby zdrojů, nových forem opětovného využití, zlepšování energetické účinnosti apod. To vše na základě podpory důstojného lidského života a zlepšování kvality prostředí na Zemi. Papež se nespokojuje s výzvou ke hledání kompromisů mezi finančními zisky a ochranou přírody. Zve nás všechny k „redefinici pokroku.“ *„Technologický a ekonomický rozvoj, který nečiní svět lepším a kvalitu života integrálně nezlepšuje, nelze považovat za pokrok.“* (194).

Závěrem páté kapitoly zve papež k novému dialogu náboženství a vědy. *„Rád bych připomněl, že náboženské texty vykládají smysl věcí pro všechny doby a mají motivační materiál, který otevírá stále nové obzory...“* (199). Vyzývá nás, věřící, abychom byli ve své víře důslední a čerpali ze svého přesvědčení o lásce, spravedlnosti a pokoji. Náš život na základě náboženského přesvědčení nás nikdy nemůže vést ke zneužívání přírody anebo k despotické nadvládě člověka nad stvořením. Každá věda je pro lidstvo přínosná, má ale spolupracovat s principy, které připomíná náboženství, a

nemá se uzavírat do svých izolovaných prostor, protože potom má tendenci absolutizovat svoje vlastní objevy.

Šestou, závěrečnou kapitolu encykliky *Laudato Si* věnuje papež František ekologické výchově a spiritualitě. Tato kapitola je pro mne osobně nejkrásnější. Možná proto, že v ní papež „vrací svět tam, kde by měl být“. Především ale zřejmě proto, že je to kapitola naděje. Na základě všeho předchozího nás vyzývá, abychom na základě naší náboženské víry opět začali objevovat náš společný původ, naši příslušnost a také budoucnost, kterou budeme sdílet se všemi ostatními. Papež nás povzbuzuje, že lze opět začít hledat identitu, kterou – alespoň část lidstva – ztratila dezorientací v domnělé svobodě konzumu. „*Máme příliš mnoho prostředků k nemnohým a pokřiveným cílům.*“ (203). Je třeba respektovat všechny normy, nejen ty, které odpovídají našim potřebám. Naše víra nám připomíná důstojnost, kterou jsme od Boha dostali. Tuto důstojnost dostal každý člověk. Podle toho se máme rozhodovat a zvažovat svoje kroky. Vždy lze u sebe samého nalézt a rozvíjet novou schopnost, která vede ode mne k tomu druhému. Máme sami v sobě obnovit schopnost klást si omezení, poznat ostatní v jejich hodnotě a pečovat o něco kvůli někomu jinému.

Autor encykliky dále zdůrazňuje citlivou výchovu k ohleduplnosti k životnímu prostředí, která má být dostupná všem a má se jí ve společnosti dostat významného postavení. Pouze tak lze docílit, aby si například člověk namísto zesíleného topení oblékl svetr. Aby se dokázal rozhodnout, že určitou věc použije opakovaně místo toho, aby ji vyhodil. Papež nás povzbuzuje, že i drobnosti jako vypnutí motoru u stojícího auta nebo zhasnutí nepotřebného světla, mají svůj význam, především pokud tento

krok učiníme s ohledem na druhé.

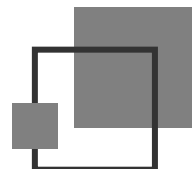
V další části závěrečné kapitoly se papež obrací přímo k nám, křesťanům, a zve nás k „ekologické konverzi“. Vidí totiž, že i mezi křesťany jsou lidé, kteří starost o životní prostředí bagatelizují anebo ji pasivně přenechávají jiným. „*...střežit Boží dílo je podstatná součást ctnostného života a nikoli něco volitelného, ani nějaký druhotný aspekt křesťanského života.*“ (217). Křesťanská spiritualita nám pomáhá udržet si odstup od konzumního životního stylu, od hromadění a spotřeby, a uschopňuje nás k vnímání potřeb druhých i těch, kteří se ještě nenarodili. Vede nás k jednoduchému způsobu života, k radosti z malých věcí a ke střídmosti, která je osvobozující. „*Musíme znovu pocítit, že se vzájemně potřebujeme, že máme odpovědnost jedni za druhé i za svět, že stojí za to být dobří a poctiví.*“

Využil jsem našeho farního časopisu *Petrklíč*, abych se s vámi ve třech částech trochu obšírněji podělil o to, co mne v nové encyklice našeho papeže zaujalo. Moje přiblížení jsou ale pouze úryvky a měl bych velkou radost, pokud by tyto úryvky někoho dalšího inspirovaly k pročtení celého díla. Pokud by bylo pročtení celé encykliky nad vaše možnosti, doporučuji určitě k pročtení závěrečnou, šestou kapitolu.

Tuto kapitolu a tím i celou encykliku uzavírá papež výzvou ke spolupráci a také výzvou k radosti. Ať je pro nás všechny tako výzva k radosti skutečným povzbuzením. Vždy máme totiž možnost volby. I když je stav věcí (v tomto případě „zdravotní stav“ Země) neutěšený, vždy záleží na tom, jakou reakci si zvolíme. Zda v duchu rezignace, v duchu militantního boje anebo v duchu učení Ježíše Krista.

„*Jděme se zpěvem! Naše zápasy a naše starost o tuto planetu, ať nám neodejmou radost naděje.*“ (244)

Mirek

Modlitba papeže Františka pro Svatý rok milosrdenství

Pane Ježíši Kriste,
učil jsi nás být milosrdnými, jako je milosrdný nebeský Otec,
a řekl jsi nám, že kdo vidí tebe, vidí Otce.
Ukaž nám svou tvář a budeme spaseni.

Tvůj láskyplný pohled osvobodil Zachea a Matouše z otročení penězům,
cizoložnici a Marii Magdalénu od hledání štěstí jen ve stvořených věcech,
přiměl Petra plakat, když tě zradil,
a zaručil kajícímu zločinci ráj.
Dej, ať každý z nás slyší tvá slova určená samařské ženě, jako bys je říkal nám:
„Kdybys tak znala Boží dar!“

Ty jsi viditelnou tvář neviditelného Otce,
Boha, který projevuje svou všemohoucnost nejvíce odpouštěním a milosrdenstvím:
dej, ať je církev pro svět tvou viditelnou tvář, tvář svého Pána, vzkříšeného a oslaveného.

Tys chtěl, aby také tvoji služebníci byli podrobni slabosti,
a tak mohli soucítit s těmi, kdo se potýkají s nevědomostí a omylem:
dej, ať každý, kdo se s jediným z nich setká, zakusí,
že ho Bůh očekává, miluje a odpouští mu.

Sešli svého Ducha a posvět' nás všechny jeho pomazáním,
aby se Svatý rok milosrdenství stal rokem Hospodinovy milosti
a aby tvá církev s obnoveným nadšením mohla přinášet radostnou zvěst' chudým,
vyhlásit svobodu zajatým a zdeptaným
a navrátit zrak slepým.

Na přímluvu Panny Marie, Matky milosrdenství,
o to prosíme tebe, jenž žiješ a kraluješ s Otcem a Duchem Svatým na věky věků.
Amen.

Velikonoční obřady Svatého týdne

Římskokatolická duchovní správa v Kuřimi si vás dovoluje pozvat na obřady Svatého týdne v kostele sv. Maří Magdalény v Kuřimi a v kostele sv. Markéty v Moravských Knínicích a přeje všem spoluobčanům požehnané a radostné velikonoční svátky.

Květná neděle – 20. března 2016		
Mše svatá		<ul style="list-style-type: none"> Požehnání ratolestí a průvod s ratolestmi na znamení slavného vjezdu Pána do Jeruzaléma. Pašije o utrpení Páně
Kuřim	Moravské Knínice	
8:00 9:30	11:00	
Zelený čtvrtek – 24. března 2016 – Kuřim		
18:00	Mše svatá na památku Poslední večeře Páně , kde Pán proměnil chléb ve své tělo a víno ve svou krev <ul style="list-style-type: none"> Odhalení oltářů na památku opuštěnosti Pána. Začátek jeho utrpení v Getsemanské zahradě 	
19:00 – 20:00	Adorace	
Velký pátek, den umučení a smrti Pána Ježíše – 25. března 2016 – Kuřim		
17:00	<ul style="list-style-type: none"> Modlitba Křížové cesty Novéna k Božímu Milosrdenství 	
18:00	Velkopáteční obřady <ul style="list-style-type: none"> zpráva o umučení Páně podle sv. Jana modlitby za všechny stavy a lidi, protože Kristus zemřel za nás za všechny, ať věřící nebo nevěřící odhalení svatého kříže a svaté přijímání uctívání Božího hrobu. 	
19:00 – 20:00	Adorace	
21:00	Křížová cesta ulicemi města	
Bílá sobota – 26. března 2016 – Kuřim		
10:30 – 14:00	<ul style="list-style-type: none"> Bdění u hrobu. Žehnání pokrmů vždy v každou hodinu (v 11:00, 12:00, 13:00, 14:00) 	
21:00	Velikonoční vigilie – slavnost zmrtvýchvstání Páně <ul style="list-style-type: none"> požehnání ohně, od něhož se zapálí velikonoční svíce (paškál), symbol vzkříšeného Krista, slavný zpěv o této posvátné noci (Exsultet), čtení ze Starého zákona o přechodu Židů rákosovým mořem, svěcení křestní vody a obnova křestního slibu, křest katechumena, pokropení požehnanou vodou – pokropení znamená smrt starého člověka a z vody vstává nový člověk, podobně jako Kristus vstal z mrtvých. 	
Hod Boží velikonoční – 27. března 2016		
Slavná mše svatá		
	Kuřim	Moravské Knínice
	8:00 9:30	11:00
Velikonoční pondělí – 28. března 2016		
Mše svatá		
	Kuřim	Moravské Knínice
	8:00	9:30